

Phần 4

Chương 18

Thiên Bảo không nói gì chỉ đứng đó nhìn cô mà bật cười. Vì thái độ đó của cô không thua gì một đứa con nít.

- Ngoan ngoan quá nhỉ. Anh nói mà miệng không ngớt cười. Nụ cười đó như mún châm chọc cô.

- Anh dám. Nói rồi cô chạy lại định bắt anh với mục đích là sẽ đánh anh. Nhưng anh cũng chợt nhận ra điều đó nên cũng nhanh chóng chạy.

- Đứng lại... Nhã Kỳ như la lên.

- Em không dí anh thì việc gì anh phải chạy. Thiên Bảo.

- Anh không chạy thì việc gì em phải dí anh khổ sở như thế này. Nhã Kỳ.

- Thì ai bảo em dí. Thiên Bảo.

- Bởi vì anh chạy nên em mới phải dí. Nhã Kỳ.

- Em cứ đứng lại thì anh đâu phải chạy như thế nào. Thiên Bảo.

Nhã Kỳ và Thiên Bảo cứ quanh co mãi... không ai chịu thua ai. Cho đến khi Nhã Kỳ mất thăng bằng. Cô đã ngã và nhanh như chóng đã có một bàn tay thật nhanh chóng lao đến đỡ cô. Anh ôm trọn cô vào lòng. Cái tư thế này không khác gì... Sự im lặng bắt đầu bao phủ. Chính vì im lặng quá nên họ có thể nghe từng nhịp đập của đôi phương. Khoảng cách bây giờ là 5cm nhưng nó lại ngắn dần... 5... 4... 3... 2... cả anh và cô không ai bảo ai. Họ đều khép mi lại để có thể đón nhận cũng như tận hưởng những điều ngọt ngào nhất. Và khoảng cách đó ngắn lại hơn nhờ một nụ hôn thật ngọt ngào. Cả hai đều đáp lại nụ hôn đó một cách rất nồng nhiệt. Dường như cái khoảng cách lạnh lùng trong họ đã tan biến thay vào đó là sự ấm áp, ngọt ngào đúng như hương vị của tình yêu. Sở dĩ cô đáp lại nụ hôn đó một cách ngọt ngào như vậy là vì hình ảnh của Nhật Minh trong cô vẫn không thể nào phai nhòa. Hình ảnh của Thiên Bảo rất giống với Nhật Minh. Điều này càng làm cô như mún tìm lại cảm giác giữa cô và Nhật Minh. Thật sự ở bên cạnh Thiên Bảo cô đã tìm lại được tất cả những cảm xúc đó. Cô cũng không biết rằng tình cảm cô dành cho anh là loại tình cảm gì. Là tình yêu hay là cô tham lam muốn tìm lại được những ký ức về một người con trai trong quá khứ thông qua anh. Cô và anh hai người đã dành cho nhau một nụ hôn thật sự rất ấm áp. Nụ hôn cứ thế cứ kéo dài từ 5... 10 phút... cho đến khi cánh cửa phòng cô chợt bật mở một cách bất ngờ.

- Bắt quả tang hai người nghỉ học ở nhà chơi nhé. Gia Hy từ cửa đã lên tiếng. Cả bọn muốn làm cho hai người bất ngờ nhưng nào ngờ chính họ lại là nguyên nhân làm cho hai người cảm thấy ngỡ ngàng và xấu hổ vô cùng.

Cả anh và cô nhanh chóng rời khỏi nhau. Mặt hai người không khác gì hai quả cà chua chín mọng.

- Tôi xin lỗi tôi không cố ý. Gia Huy nói nhưng vẫn cố kìm nén nụ cười của mình. Còn về Nhã Kim, Minh Thư và Kelvin thì tỏ ra như nhìn thấy gì. Điều đó càng làm cho cả anh và cô cảm thấy bối rối hơn.

Có lẽ từ tận sâu thẳm trong tim của những người còn lại đều muốn Nhã Kỳ và Thiên Bảo đến với nhau. Ai cũng luôn cầu nguyện cho điều đó trở thành sự thật.

TUA LẠI 10 PHÚT ĐỂ BIẾT VÌ SAO CẢ BỌN LẠI CÓ MẶT TRƯỚC PHÒNG NHÃ KỲ.

Minh Thư sau khi đi học về thì lại nhanh chóng chạy lên phòng để tìm Nhã Kỳ vì hôm nay cô không đi học. Cô định mở cánh cửa phòng bước vào trong nhưng cô lại nghe được tiếng nói chuyện cười đùa của ai đó ở bên trong nên cô mới khẽ mở cánh cửa thì đập vào mắt cô là hình ảnh của anh và cô đang cười đùa nhau trong rất hạnh phúc. Cô muốn cho họ bất ngờ nên đã gọi điện cho những người còn lại đến để tạo cho anh và cô nhiều điều bất ngờ. Nhưng họ lại tạo bất ngờ đúng vào cái thời điểm không nên vào.

- Tụi bây đến khi nào vậy. Thiên Bảo cố lảng sang chuyện khác.

- Tụi tao cũng mới đến nhưng đủ để chúng kiến cái cảnh đó. Gia Huy nói nhưng lại chứa đầy ẩn ý. Có lẽ không cần nói gì thì ai cũng biết đó là hàm ý gì.

- Xin lỗi mày nhé... Gia Huy nói mập mờ.

- Có hôn luôn mới chịu. Thiên Bảo vẫn chưa tìm được lý do để cãi lại thì Minh Thư nhảy vào.

- Ôi cái con nhỏ này điên à. Cả anh và cô không ai bảo ai lại đồng thanh nói.

- Có đồng thanh luôn. Minh Thư lại trêu hai người.

- Làm gì có. Đồng thanh tập hai.

Hai người sau khi nghe Minh Thư nói vậy càng tỏ ra ngượng hơn. Họ khẽ liếc nhìn nhau.

- Đồng thanh tập hai rồi đó. Minh Thư lại chọc.

Lúc này cả anh và cô đều không dám trả lời lại. Có lẽ họ sợ người kia cũng nói giống mình. Nên họ đành im lặng để không có những sự đồng thanh như lúc này.

- Có mùi gì thơm thật. Kelvin nãy giờ im lặng giờ mới lên tiếng khiến cho cả bọn đều di chuyển ánh mắt nhìn vào Kelvin.

- Chị cũng thấy vậy. Nghe Nhã Kim cũng nói vậy Kelvin nhanh chóng đi tìm cái nơi phát ra mùi thơm đó. Nhân tiện cái bụng trống rỗng của Kelvin đang biểu tình dữ dội.

- Ôi đây rồi. Kelvin nhanh chóng ngồi vào bàn nơi đặt tô cháo.

- Nhã Kỳ cháo này ăn được không. Sao thơm thế. Kelvin quay sang hỏi Nhã Kỳ.

- Ừ cậu ăn đi. Nhã Kỳ nói khiến cho Thiên Bảo có thấy hơi chạnh lòng. Sở dĩ đây à tô cháo anh đã bỏ công ra nấu cho cô mà. Nhưng mà anh cũng không thể làm gì ngoài cách im lặng.

Nhìn kelvin ăn thấy rất ngon. Điều đó càng làm cho những cái bụng khác lại biểu tình.

- kelvin. Cháo này ngon lắm à. Đút anh uống với. Anh cũng chưa ăn trưa. Nói rồi Gia Huy cũng ngồi xuống đối diện Kelvin.

- Ngon lắm anh. Không biết cháo này mua ở đâu mà ngon thế. Vừa nói Kelvin vừa đút cháo cho Gia Huy.

Ai cũng biết xưa nay kelvin không thích ăn cháo nhưng bây giờ nhìn Kelvin ăn như vậy thì ai cũng biết là cháo đó ấn tượng như thế nào rồi.

- Ngon nhỉ. Gia Huy nói khi đã nếm thử thìa cháo. Câu nói của Gia Huy và Kelvin như khiến ai đó cảm thấy mát ruột mát gan trong lòng. Không ai khác chính là tác giả của tô cháo đó... Hoàng Thiên Bảo.

Vậy là Kelvin và Gia Huy cùng nhau xử xong tô cháo đó trong phút chốc. Hai người mãi miết ăn không để ý rằng lun có một ánh mắt rất căm thù cứ mãi miết nhìn hai người. Nhã Kỳ và Thiên Bảo thì ngồi vào ghế nhìn hai người họ ăn hết tô cháo. Còn Nhã Kim thì loay hoay dọn những mảnh vỡ thủy tinh do lúc nãy Thiên Bảo làm bể chén đĩa. Đúng là Nhã Kim- cô luôn quan tâm chăm sóc đến em mình.

- Nhã Kỳ cháo này cậu mua ở đâu mà ngon vậy. Kelvin giờ mới quay qua hỏi Nhã Kỳ về nguồn gốc của tô cháo này.

- Ngon lắm à. Nhã Kỳ hỏi lại.

- Ừ... chỉ chỗ cho bọn anh đi. Gia Huy tiếp lời.

- Cháo này muốn mua phải khó khăn lắm. Em cũng không biết chỗ nữa. Lúc nãy em nhờ Thiên Bảo mua chứ em cũng không biết nữa. Mọi người hỏi ah Thiên Bảo đi. Cô bắt đầu chuyển hướng sang anh.

- Rốt cuộc là ở đâu vậy anh. Kelvin nghe Nhã Kỳ nói vậy liền quay sang hỏi Thiên Bảo.

- Ở... ở tiệm xx trên đường yy phường zz đó. Lúc đầu anh có hơi ấp a ấp úng nhưng anh cũng nhanh chóng bịa ra.

- Nhã Kỳ cậu mua sữa với bánh mì từ khi nào vậy. Minh Thu định mở tủ lạnh ra lấy nước nhưng cô lại choáng ngợp với cái tủ lạnh có một sự thay đổi đầy bất ngờ. Bao nhiêu là sữa, bánh mì, kem, toàn là thức ăn. Cô thật sự ngạc

nhiên trước sự thay đổi đột ngột này. Vì cô biết rằng Nhã Kỳ không bao giờ làm nhưng chuyện như thế này. Cô nhanh chóng quay sang hỏi Nhã Kỳ.

- Minh mua lúc sáng. Nhã Kỳ nói nhưng trong cô lại sợ Minh Thư sẽ tra ra được gì đó.

Nãy giờ chỉ có một người âm thầm chứng kiến tất cả mọi chuyện và nở một nụ cười đầy mãn nguyện. Đó là Nhã Kim. Cô đã. Cô đã nhìn thấy tất cả và có thể đoán được mọi việc. Từ việc tô cháo cho đến việc mua sữa và đồ ăn trong tủ lạnh. Bởi vì hơn ai hết cô là người hiểu rõ Nhã Kỳ nhất. Nhưng thấy như vậy cô lại càng cảm thấy hạnh phúc cho em mình.

- Thiên Bảo sao lúc sáng mày nghỉ học vậy. Gia Huy bây giờ mới nhớ ra được điều gì đó liền quay sang hỏi Thiên Bảo.

- À... công ty của tao có chút việc nên tao phải qua giải quyết. Anh nhanh chóng tìm lý do.

- Còn Nhã Kỳ sao cậu nghỉ học vậy. Hết Gia Huy rồi đến Kelvin quay sang hỏi Nhã Kỳ.

- Tại lúc sáng mình mệt nên nhất đi học. Cô cũng nhanh chóng đáp lại.

- Mà sao hai người lại cùng nhau ở đây vậy. Kelvin lại lên tiếng hỏi tiếp. Con tò mò trong Kelvin bắt đầu dâng cao.

- Tại lúc nãy Nhã Kỳ nhờ anh mua cháo dùm nên anh đem qua cho cô ấy. Thiên Bảo rất nhanh chóng nói.

- Thôi mọi người ở đây chơi đi. Tôi về rửa rửa đã. Thiên Bảo nhanh chóng tìm lý do để về phòng.

- Mày làm gì mà như ở dơ lâu ngày chưa tắm vậy. Từ từ tắm chứ lo gì. Không thôi đâu. Gia Hy châm chọc lại Thiên Bảo.

- Tía mày. Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng bước đi. Sở dĩ anh nhanh chóng rời khỏi đây vì không muốn tiếp xúc với những câu hỏi khác. Và có một điều anh chợt nhận ra là từ nãy giờ trình độ nói lố của anh đã lên cao.

Còn lại cả bọn cùng nhau lợi dụng khu nhà bếp của Nhã Kỳ... Dường như có rất nhiều đồ ăn. Cả bọn lại ngồi cùng nhau ăn.

Khi mọi người đã về hết chỉ còn lại Nhã Kỳ và Minh Thư.

- Nhã Kỳ lúc sáng cậu đi với anh Thiên Bảo à. Minh Thư

- Đâu có đâu. Nhã Kỳ.

- Đừng có nói dối nghe. Mình biết hết trơn rồi đó. Minh Thư.

- Biết gì cơ. Nhã Kỳ biết là cô không thể giấu được Minh Thư chuyện gì nhưng vì lòng tự trọng cô đành dối tiếp.

- Có gì thì biết nãy thôi. Minh Thư.

Minh Thư có vẻ rất hài lòng về chuyện của Thiên Bảo và Nhã Kỳ. Cô luôn muốn hai người họ đến với nhau. Cô hy vọng rằng trái tim của Thiên Bảo sẽ được sưởi ấm hơn khi ở bên cạnh Nhã Kỳ. Và Minh Thư càng hy vọng rằng Thiên Bảo sẽ khiến Nhã Kỳ quên đi được hình ảnh của một người đã in sâu đậm trong tâm trí của cô. Cô hy vọng rằng tình yêu của Thiên Bảo sẽ làm được điều đó.

Cả hai không ai nói với nhau câu gì. Giường như họ đã hiểu được mọi chuyện của đối phương.

Chương 19

Tối hôm ấy.....

Trời của buổi đêm có phần lạnh hơn. Thời tiết có lẽ đang thay đổi dần về đêm. Khí trời mỏng bức của ban ngày đã nhường chỗ cho cái khí lạnh của ban đêm tràn đến. Và trên con đường của buổi đêm đó có hai người tay trong tay đi dạo. Không quá lãng mạn không quá phô trương nhưng nhìn hai người vẫn chứa đầy hạnh phúc. Tất cả đều được họ thể hiện qua những khung cảm xúc đang hiện hữu rõ trên khuôn mặt họ. Nhìn vào cái cảnh hạnh phúc đó thì chỉ có Gia Huy và Nhã Kim mới làm được như vậy....

- Cũng đã ba năm rồi nhỉ... Gia Huy tay trong tay cùng Nhã Kim.

- Nhanh thật. Thời gian thấm thoát trôi mãi. Và cũng không biết rằng nó sẽ trôi về đâu. Nhã Kim... nắm chặt lấy đôi bàn tay của Gia Huy cùng anh bước những bước chân trên đường.

- Nhớ lúc đầu khi gặp em. Anh thấy em rất khó gần. Nhưng nào ngờ bên trong em là một con người hoàn toàn khác. Gia Huy như hồi tưởng lại những chuyện tình cảm của anh và cô trước đây. Từ cái nhìn đầu tiên cho đến những câu chuyện tình yêu của hai người, thật sự mà nói thì anh rất hài lòng với chuyện tình cảm hiện tại của mình.

- Những kỷ niệm đó làm sao có thể phai nhòa trong chúng ta. Thật sự em rất may mắn khi có anh bên cạnh được anh yêu thương, quan tâm, chăm sóc giúp đỡ em. Em thấy mình thật hạnh phúc. Mình mãi như vậy nha anh. Nhã Kim thầm cảm ơn Gia Huy.

- Anh sẽ mãi yêu em Nhã Kim à. Có lẽ trong mắt nhiều người thì anh với em là một đôi hết sức hoàn hảo. Cả bên trong lẫn bên ngoài. Nhiều người nghĩ chúng ta đến với nhau cũng chỉ vì sự tương xứng của hai bên nhưng ai biết được rằng chúng ta đến với nhau xuất phát từ tình yêu. Gia Huy

- Giường như cả hai chúng ta đang được bao bọc bởi một lớp vỏ bên ngoài khá là hoàn hảo. Thật sự mà nói thì em cảm thấy rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại nhưng như vậy em lại càng cảm thấy có lỗi với Nhã Kỳ. Nhã Kim cảm thấy bùn khi nhắc đến chuyện của Nhã Kỳ.

- Em sợ Nhã Kỳ sẽ không được hạnh phúc à. Gia Huy hỏi lại Nhã Kim.

- Đúng vậy. Em sợ Nhã Kỳ sẽ mãi không thể thoát khỏi cái hình ảnh của Nhật Minh. Nếu như vậy thì có lẽ cuộc đời của Nhã Kỳ sẽ còn rất nhiều chông gai. Không biết hạnh phúc khi nào mới tìm đến với nó đây. Em thật bất lực khi là chị mà không biết làm gì giúp cho nó. Nói tới đây Nhã Kim càng cảm thấy có lỗi với em mình... nước mắt cô chọt tuôn.

- Không phải như vậy đâu, đây không phải là chuyện mà em có thể giúp Nhã Kỳ được. Chuyện này chỉ có thể tự Nhã Kỳ đối diện và vượt qua được thôi. Em đã làm rất tốt rồi. Vậy nên em không có gì để oán trách bản thân mình nữa. Gia Huy khẽ quay qua ôm Nhã Kim vào lòng. Anh khẽ nói an ủi cô.

- Rồi Nhã Kỳ cũng sẽ hạnh phúc thôi. Sẽ có một người khác thay thế Nhật Minh mạng lại hạnh phúc cho Nhã Kỳ. Nhất định là nó sẽ hạnh phúc. E đừng tự dằn vặt mình nữa.

- E...m.... Nhã Kim định nói gì đó nhưng khóa môi cô đã bị một vật gì đó thật mềm mại khóa lại. Gia Huy nhanh chóng khóa môi cô lại bằng một hành động thật ngọt ngào. Hay nói đúng hơn nó là hương vị của tình yêu. ngọt ngọt nhưng lại có chút dịu ngọt, chút ấm áp. Nó như khiến cô hòa cùng nụ hôn một cách ngọt ngào. Cô như đắm đuối hơn vào nụ hôn đó.

Mùa đông chưa đến nhưng sao khí trời đã trở lạnh. Hôm nay bầu trời cứ âm u. Cũng giống như tâm trạng của Nhã Kỳ. Không có gì đặc biệt. Chỉ có sự im lặng luôn bao phủ trong cô. Cô lại lặng lẽ bước ra khỏi phòng và lê những bước chân của mình đến trường. Còn về phía Minh Thư thì cô đã đi học sớm cùng với Kelvin rồi. Nhã Kỳ thấy vậy cũng cảm thấy vui cho Minh Thư.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra và đập vào mắt cô là hình ảnh của Thiên Bảo. Anh đang dựa vào tường và đứng đối diện cô.

- Chào. Anh nói khi thấy cô bước ra.

Cô không trả lời chỉ thoáng nhìn anh rồi lại mỉm cười. Và hai người cùng nhau bước những bước chân đến trường.

Trời bỗng dưng lạnh nên cả cô và anh cũng chưa kịp cảm nhận được cái sự thay đổi đột ngột đó. Bây giờ khi đã cảm nhận được cái hơi lạnh đó rồi cô như cảm thấy ở hai bàn tay mình lun có khí lạnh nào đó chấn vào. Cô lấy hai tay lồng vào nhau như mún cản lại cái hơi lạnh đó. Anh thấy vậy khẽ lên tiếng.

- Sao em không biết quan tâm gì đến bản thân của mình vậy. Giọng nói của anh có phần hơi nóng nhưng cũng chỉ vì anh lo lắng cho cô mà thôi.

Lần này cô cũng vậy cũng chỉ biết nhìn vào ánh mắt của anh thay cho câu trả lời. Sự im lặng bắt đầu lan tỏa trong cô. Hay nói đúng hơn là cô không biết nói gì.

- Lần sau ra đường em phải nhớ chăm sóc cho bản thân mình nghe chưa. Người em còn íu lăm đó. Mắt công lại vô bệnh viện nữa đó. Vừa nói anh lại nhẹ

nhàng cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên cho cô. Lần này có vẻ như anh đã nhẹ nhàng hơn.

Đây cũng là lần thứ hai anh khoác áo cho cô. Lần nào cũng vậy anh lun là người ở bên chăm sóc quan tâm đến cô. Có lẽ anh cũng muốn làm những đó cho cô. Không biết chỉ là sự ngẫu nhiên hay là giữa anh và cô có một sự ràng buộc nào đó. lần nào cũng vậy..lúc cô cần một người để chăm sóc, lúc cô gặp nguy hiểm, lúc cô cảm thấy yếu đuối nhất...thì luôn có một bàn tay bước đến bên cạnh cô. Và người đó không ai khác chính là anh.

- Cảm ơn nha. Cô nói rồi đón nhận chiếc áo từ anh. Bây giờ cô cũng không thể từ chối được. Bởi vì cô đang rất cần được sưởi ấm.

- Em mặc vào lun đi. Anh nói tiếp.

Nghe anh nói vậy không biết có gì đó như thôi thúc cô làm theo thời anh. Tại soa đứng trước mặt anh cô không thể cãi lại..hay làm những điều trái ý anh. Và còn cả cái sự lạnh lùng giả tạo do cô tạo ra mà ai cũng phải sợ...tất cả chúng giờ ở đâu rồi. Hay là nó đã bị anh phá tan.

- Anh Thiên Bảo kia tụi bây ơi. Cô gái thứ nhất.

- Sao lần nào anh ấy cũng đi học cùng cái con nhỏ đó vậy. Cô gái thứ hai.

- Còn cả anh Kelvin của tao nữa. Hôm nào cũng đi cùng cái con nhỏ mới vào trường mình. Cô gái thứ hai

- Để xem nó còn đi được bao lâu. Dám đụng tới anh Thiên Bảo à. Không dễ vậy đâu. Những gì tao không có thì mày nhất định cũng không thể có được đâu. Cô gái thứ hai (Bảo Quyên).

- Này... tụi mày lên confession của trường mình xem đi... có một loạt ảnh về anh Thiên Bảo đó. Một con nhỏ khác từ đâu chạy đến nói với cái đám đó.

Nhanh như chớp sau khi nghe con nhỏ đó vậy ai cũng nhanh chóng lôi những con đề yêu của mình lên mạng. Và đập vào mắt của chúng là một loạt ảnh của Thiên Bảo và Nhã Kỳ được tung lên confession. Nhìn những bức ảnh khi lại tất cả cuộc đi chơi của hai người lúc sáng hôm qua. Nhìn trông rất hạnh phúc. Ai nhìn vào không thể không nghĩ họ là một cặp. Bởi vì từng bức ảnh là từng nụ cười thật hạnh phúc đang hiện hữu trên khuôn mặt hai người. Như vậy lại càng khiến cho đám con gái đó tức thêm. Nhưng bên cạnh đó vẫn còn rất nhiều người ghen tị với họ.

Không chỉ vậy mà ở trên những bức hình còn ghi là : HOÀNG THIÊN BẢO và LÊ KHÁNH NHÃ KỲ CHÍNH THỨC TRỞ THÀNH GÀ BÔNG CỦA NHAU. Câu nói đó lại càng làm rõ lên rất nhiều nỗi căm phẫn của những đứa con gái yêu thích Thiên Bảo. Vì ai cũng mong muốn làm người yêu của anh. Dù chỉ là một ngày. Tất cả những tấm hình đó cũng là do vô tình một bạn học sinh trong trường chụp lại và bây giờ là đã được đăng lên confession của trường. những tấm hình đó nhanh chóng lan tỏa đi khắp các ngõ ngách của trường.

Chưa đầy 20 phút mà bộ ảnh đã được rất nhiều lượt like. con số đó không ổn định nó cứ tăng một cách đáng nể. Điều đó cho thấy rằng sức hút của Thiên Bảo ở trong trường QÚI TỘC thật sự rất lớn và còn ở các trường lân cận. Và biết bao nhiêu là comment...đa số mọi người đều tiếc...

Có một điều là này giờ chỉ có Thiên Bảo và Nhã Kỳ là không biết có chuyện gì khi từ này giờ họ đi tới sân trường và nhận được rất nhiều ánh mắt của đồng đảo học sinh nhưng cả hai chả hiểu gì cả. Đúng là người trong cuộc thì không hiểu gì cả.

- Này... có luôn nghe... tiếng của Gia Huy từ đằng sau bước đến.

- Có gì mà... Thiên Bảo hỏi lại.

- Có biết bao nhiêu là ánh mắt. Nhã Kim trả lời thay cho Gia Huy.

- Ngày nào mà chả thế. Giường như Thiên Bảo cũng chưa kịp nhận ra được điều gì. Anh cứ nghĩ Nhã Kim nói như vậy nghĩa là có rất nhiều ánh mắt đang nhìn anh. Anh cũng thấy chả có gì là ngạc nhiên vì ngày nào đi đâu anh cũng nhận được rất nhiều ánh mắt đó.

- Có cái này nè... Minh Thư từ đâu bước đến giơ chiếc I- PAD lên cho anh xem... anh nhanh chóng lấy xem. Và đang hiện lên trên đó là một loạt ảnh của anh và cô. Anh như choáng ngợp. Vì sao lại có được những tấm ảnh này. Anh nhanh chóng đưa cho Nhã Kỳ xem. Cô nhận lấy chiếc I- PAD từ tay anh và xem từng bức ảnh và những comment. Cô cũng không thể ngờ là ai có thể đăng những bức hình này lên confession.

Lúc hai người ở siêu thị mua đồ cho đến lúc hai người giỡn với nhau khi ăn kẹo bông. Tất cả đều được chụp lại và đăng lên confession. Tấm hình nào cũng thấy hai người cười rất hạnh phúc. Điều đó thể hiện rất rõ qua khuôn mặt đang cười của họ. Những nụ cười không hề gượng gạo một chút nào.

Biết bao nhiêu là comment dành cho những tấm hình đó.

- Ôi nhìn anh Thiên Bảo cười đẹp thật.

- Tiếc quá. Anh bỏ với Nhã Kỳ rồi.

- Con nhỏ đó xấu mà sao lác quá vậy. Dám của anh Thiên Bảo à.

- Nhìn hai người đẹp đôi thật.

- Sao ở trường anh không cười như vậy mà lại lạnh lùng hoài vậy anh.

- Cái con nhỏ này sao ngu thế. Anh ấy chỉ cười khi đi cùng Nhã Kỳ thôi.

- Nhìn Nhã Kỳ và Thiên Bảo xứng đôi thật. Ai cũng dễ thương.

- Chúc hai người sẽ dài lâu.

- Ước gì mình là cô gái trong hình.

- Quá anh nghe. Kelvin này giờ im lặng giờ mới lên tiếng.

- Có gì đâu mà quá mày. Thiên Bảo nói lại.

- Hôm qua anh đi chơi cũng Nhã Kỳ mà hỏi thì anh nói là anh có chuyện công ty cần giải quyết. Xạo quá. Kelvin như mún chơi Thiên Bảo.

Thiên Bảo không trả lời lại. Đúng hơn là anh không biết nói gì.

- Không ngờ hình ảnh của hai người được nhiều lượt LIKE thế nhỉ. Mới có 26 phút mà lượt LIKE đã được 15.362 rồi... nhanh quá... chóng mặt tao rồi. Gia Huy nói tiếp lời Kelvin.

- Thôi tụi bây giải tán hết đi... mệt quá. Thiên Bảo nói như đuổi tà.

Cũng đã đến giờ vào lớp nên mọi người cũng nhanh chóng về lớp. Cả Nhã Kỳ cũng vậy.

Giờ chỉ còn lại một mình anh ở ngoài sân trường. Anh khẽ lấy chiếc điện thoại ra và nhanh chóng lên confession của trường. Anh nhanh chóng xem lại những tấm hình đã ghi lại những kỷ niệm của anh và cô. Anh chợt khẽ mỉm cười khi xem chúng “là ai”. Anh có chút ngạc nhiên khi xem những tấm hình đó.

Nhã Kỳ và Minh Thư đang cùng nhau đi vào lớp. Quảng đường vào lớp như có rất nhiều gai vậy. Hai người đi đến đâu cũng nhận được rất nhiều ánh mắt của đám nữ sinh. Nói đúng hơn là những ánh mắt đó đa số là dành cho Nhã Kỳ. Những ánh mắt lun đi kèm những lời nói và những cái chỉ tay.

- Ngó bộ bây giờ cái confession đó nổi lắm nhỉ. Đi đâu cũng có người để ý. Minh Thư nói khi này giờ cô bắt gặp rất nhiều ánh mắt dành tặng cho Nhã Kỳ.

- Sống ở cái trường này trước sau gì cũng có chuyện. Nhã Kỳ đáp lại.

Hai người lại nhanh chóng bước vào lớp trong nhieu lời bàn tán sôi nổi của đám học sinh.

- Con nhỏ đó mới vô trường mà làm chảnh. Dám đi quyến rũ anh Thiên Bảo. Cô gái thứ nhất.

- Chắc những tấm hình đó là nó cho người đăng lên. Cô gái thứ hai.

- Ai mà biết được. Không biết nó cho anh Thiên Bảo uống thuốc gì mà anh ấy mê nó vậy. Còn cái con nhỏ đi bên cạnh nó nữa. Tao nghe nói là nhỏ đó pò với anh Kelvin. Cô gái thứ ba.

- Hai nhỏ đó đúng là vẫn chưa biết gì. Còn nhỏ mà đã lác rồi. Dám dùng cái vẻ mặt ngây thơ trong sáng đội lột quỷ đó đi quyến rũ anh Thiên Bảo và anh Kelvin à. Cô gái thứ nhất.

- Để xem mấy cung còn quyến rũ được lâu lâu. Cô gái thứ hai.

Cuối cùng Nhã Kỳ và Minh Thư cũng đã đến trước phòng học. Cả hai như dự tính được điều gì đó sắp xảy ra khi bước vào bên trong. Nhưng hai người cũng phải bước vào lớp.

Cả bọn trong lớp cùng nhìn hai người. Bao nhiêu là cặp mắt hình viên đạn. Trong đó chứa đầy sự căm phẫn nhưng không ai dám sỉ nhục hay nói xấu gì hai người vì họ biết rằng nếu đụng vô bất cứ thứ gì của Thiên Bảo thì họ cũng sẽ không được yên. Nhưng chỉ có một người chống lại.

- Thật là may mắn cho lớp 10A1 khi có HOT GIRL được làm pò của anh Thiên Bảo nhỉ. Chúc cậu sẽ được dài lâu cùng anh ấy. Tiếng Bảo Quyên vang lên khi thấy Nhã Kỳ và Minh Thư bước vào.

Nghe Bảo Quyên nói vậy Nhã kỳ cũng không ngần ngại dành cho Bảo Quyên một cái liếc đầy căm phẫn và chứa đầy sự chọc tức của Nhã Kỳ. Minh Thư thấy vậy nên cũng không lên tiếng.

- Cảm ơn về lời chúc của cậu nghe. Nhất định mình sẽ thật dài lâu với anh ấy. Để không phụ lòng lại lời chúc của cậu. Cậu có cần mình nói với anh ấy là tha lỗi cho cậu về chuyện lần trước không. Nhã Kỳ nói như mĩa mai lại Bảo Quyên. Cô như kéo dài từng tiếng như muốn kích thích sự tức giận trong người Bảo Quyên.

- Cảm ơn cậu nha Nhã Kỳ. Nhưng mà mình có miệng, không cần cái loại giả danh ta đây như cậu nói hộ đâu. Mất công cậu lại làm ô ứ những lời nói của mình. Bảo Quyên cũng sửa lại.

- Ô thế à. Nhưng mà mình nghe cậu nói mấy từ như ô ứ, giả danh ta đây... những từ đó sao giống với những từ mà lũ chó thường dùng quá vậy. không lẽ cậu là chó à. Nếu không phải thì sao mà am hiểu rõ thế. Không lẽ... Nhã Kỳ không nói nữa mà chỉ nhìn Bảo Quyên một cách e thẹn...

- Sao cậu lại biết những dấu hiệu của con chó vậy. Không lẽ cậu đã và đang làm chó nên mới am hiểu như vậy. Cậu có phải là chó không thì nói tiếng để mọi người còn tránh xa chứ mất công lại bị cậu cắn nữa. Bảo Quyên cố đổi sang mĩa mai Nhã Kỳ.

- Ô... làm gì có. Mình đâu có giống như cái loài chó lát đó đâu. Đang nói chuyện về mình thì lại chuyển đối tượng. Không nhẽ cậu sợ mình phát hiện ra cậu là chó à. Nếu cậu sợ thì nói tiếng. Như vậy thì mình còn nhường cho mà không nói nữa. Chứ ai lại đi nói chuyện lạc nhách như vậy. Cậu nên sửa cái tính đó đi. Cái tính đó không hợp với lũ chó đâu. Nhã Kỳ như đã đánh trúng tim đen của Bảo Quyên.

Bảo Quyên như ú ớ không nói được gì. Nhưng cô vẫn cố cách chím lại thế thượng phong. Bởi với tính của Bảo Quyên thì cô lun không chịu thua ai.

- Cậu dám nói mình như vậy. Mình khuyên cậu nên xem lại bản thân mình như thế nào đi rồi hãy đi nói người khác như vậy. Không xứng đâu. Bảo Quyên tiếp lời.

- Sao lại không dám. Mình còn làm ra những việc tồi tệ hơn như vậy nữa. Người cần xem lại là cậu thì đúng hơn đó. Nhã Kỳ cũng không vừa.

- Thôi đi Nhã Kỳ. Cậu nói vừa thôi chứ không lại mất công có người lôi công ty của ba mình vào đây dọa bọn mình đó. Lúc đó chúng ta sẽ không có ai đấu lại công ty của bạn Bảo Quyên đâu. Một sự nhin chín sự lạnh đó. Minh Thư nãy giờ im lặng giờ mới lên tiếng khuyên Nhã kỳ. Nhưng mỗi lời nói của Minh Thư đều có ý mỉa mai.

- Ừ... mình quên mất... nhà mình nghèo lắm. Không sao đấu lại Bảo Quyên được. May mà cậu nhắc mình. Nhã Kỳ tỏ vẻ lo sợ. Thái độ đó càng khiến cho Bảo Quyên tức giận thêm. Còn dám học sinh trong lớp thì không dám ú ớ gì. Chỉ có sự im lặng là bao trùm ở trong lớp.

- Ngoan ngoãn như Minh Thư thì mình sẽ không chấp làm gì. Bảo Quyên cố tỏ ra thích thú và vội đắc ý.

- Thôi Nhã Kỳ đừng có lôi thôi với loài chó lát nữa. Về chỗ ngồi đi. Minh Thư nói tiếp.

Nhã Kỳ và Minh Thư định bước phía chỗ ngồi nhưng nào ngờ Bảo Quyên vẫn muốn tiếp tục cuộc đấu khẩu này.

- Cậu nói ai là chó lát vậy. Bảo Quyên hỏi .

- Mình nói chơi vậy thôi chứ ai nghe nhột thì tự biết à. Cần gì hải nói thẳng ra như vậy mới biết. Minh Thư vội đáp.

- T... á... t... t... á... t. Bảo Quyên đã tát Minh Thư một cái rõ đau. Minh Thư như cảm nhận được cái tát đó. Còn về phần Bảo Quyên cô chưa vui mừng được bao lâu thì... năm ngón tay của Nhã Kỳ nằm gọn trên má cô. Là Nhã Kỳ... cô đã tát Bảo Quyên một rõ đau. Cái tát này còn đau gấp 10 lần sau với cái tát lúc nãy.

- Đau không. Nhã Kỳ hỏi Bảo Quyên.

- Sao cậu lại dám tát tôi hả. Bảo Quyên nói mà như đang hét.

- Sao tôi lại không dám. Nếu như cậu dám đụng đến bạn tôi thì tôi sẽ không làm nhẹ như vậy đâu. Sẽ phải trả cái giá gấp 10 lần so với cái tát đó. Cái tát đó vẫn chưa là gì cả đâu. Cậu muốn chơi với tôi à. Không dễ như vậy đâu. Cậu nên về nhà soi gương lại còn hơn.

- Cậu nghĩ cậu dựa vào anh Thiên Bảo thì ngon à. Cũng chỉ là đồ bám thôi. Bảo Quyên .

- Cậu có giỏi thì dựa hơi anh Thiên Bảo như bọn tôi đi. Có cần bọn tôi bỏ thì cho chút không. Nhã Kỳ lại nói Bảo Quyên một cách ngoan mục. Từng lời nói của Nhã Kỳ đều khiến cho Bảo Quyên như cứng họng.

Bảo Quyên định giơ tay lên tát Nhã Kỳ để lấy lại sĩ diện thì...

- Cô đang làm cái gì thế hả...Kelvin từ ngoài cửa bước vào quát lên. Cả lớp học lại trùm lên nỗi sợ hãi.

- Em có làm gì đâu. Bảo Quyên cất vội cái khuôn mặt quỷ của mình.

- Như vậy mà nói là không làm gì à. Kelvin như trừng mắt nhìn Bảo Quyên. Nhưng ánh mắt anh vô tình nhìn thấy được khuôn mặt của Minh Thư. Và dừng lại ở khuôn mặt cô là những dấu tay vẫn còn nằm trên đó. Dấu ấn của cái tát vẫn còn đọng lại.

- Minh Thư, em sao vậy. Kelvin chuyển sang hỏi thăm Minh Thư.

- Em không sao đâu. Chỉ là vô ý không đề phòng nên bị một con chó lát cắn thôi. Minh Thư nói nhưng ánh mắt cô lại nhìn Bảo Quyên một cách thật ghê rợn.

Có lẽ Kelvin cũng nhận thấy được điều đó.

- Có phải cô tát Minh Thư không. Kelvin quay qua hỏi Bảo Quyên. Con tức giận bắt đầu lan tỏa trong anh.

- Em chỉ là lỡ tay đánh cô ấy một cái thôi. Bảo Quyên cố tỏ ra ngây thơ vô số tội nhất có thể.

- Cô nghĩ tôi là học sinh lớp mẫu giáo à. Cô có tin tôi... vừa nói Kelvin vừa giơ tay lên định đánh Bảo Quyên nhưng cánh tay đó vẫn không thể nào đáp lên khuôn mặt của Bảo Quyên.

- Cô... Có lẽ Kelvin biết rằng con trai đánh là con gái là một nỗi sỉ nhục nên anh không thể hạ cánh tay của mình xún mặt Bảo Quyên.

- Cô được lắm. Tôi cảnh cáo cô nếu như cô còn làm những chuyện này mà đặc biệt là với Minh Thư thì cô liệu hồn đó. Lần sau cô sẽ không còn được may mắn như lần này nữa đâu. Nói rồi Kelvin lại nắm lấy tay của Minh Thư bước đi trong nhũn con mắt của đám học sinh. Minh Thư cũng không nói gì thêm chỉ nắm lấy tay của Kelvin và đi theo anh.

Hai người bước đi để lại biết bao nhiêu lời bình luận trong lớp. Còn về phần Bảo Quyên thì giờ cô không dám nói gì thêm. Cô chỉ liếc xéo Nhã Kỳ một cái rồi lặng lẽ bước về chỗ của mình. Dường như mọi người trong lớp học cũng không còn để ý đến việc của Nhã Kỳ và Bảo Quyên nữa. Mà việc họ quan tâm bây giờ là mối quan hệ của Kelvin và Minh Thư.

- Chắc là nhỏ Minh Thư lớp mình bỏ với anh Kelvin thật. Cô gái thứ nhất.

- Chứ chi nữa. nếu như không pò thì sao mà anh ấy quan tâm đến nhỏ đó như vậy. Cô gái thứ ba.

- Hai nhỏ Nhã Kỳ và Minh Thư mới vô trường QUÍ TỘC học chưa được bao lâu mà lại làm pò được với hot boy của trường này rồi. Một đứa thì bỏ với anh Thiên Bảo, một nhỏ thì bỏ với anh Kelvin. CÔ GÁI THỨ NHẤT

Biết bao nhiêu là lời bình luận sôi nổi về Minh Thư và Kelvin.

Tại sân sau trường.

- Minh Thư em không sao chứ. Kelvin dẫn Minh Thư ra sân sau trường.

- Không sao. Chỉ hơi rát thôi. Cô nói rồi khẽ mỉm cười.
- Này em chườm đi. Nói rồi Kelvin bỗng đưa cho cô một cái khăn đá để cô chườm.

Minh Thư định đưa tay ra đón lấy chiếc khăn thì...

- Thôi để anh làm cho. Em ngồi yên đi. Sẽ rất lắm đó. Vừa nói Kelvin vừa cầm lấy chiếc khăn đá nhẹ nhàng đưa lên khuôn mặt của Minh Thư. Anh như nhìn rõ khuôn mặt của cô hơn. Một khuôn mặt không có một chút tỳ vết nào. Đây cũng là lần đầu tiên anh ngắm nhìn khuôn mặt cô rõ nét như vậy.

- Á... cô khẽ kêu lên.

- Rất lắm à. Anh hỏi lại

- Mà sao lúc này em không tát lại Bảo Quyên. Kelvin hỏi tiếp.

- Em định tát rồi nhưng mà lúc đó Nhã Kỳ đã nhanh chóng làm việc đó rồi. Minh Thư nói lại cho Kelvin.

- Lần sau em phải cẩn thận hơn đó. Kelvin như đang rất lo lắng cho cô.

- Cần gì lo lắng. Như vậy thì em sẽ được anh chăm sóc như vậy. Không sướng hơn à. Minh Thư lại cười phá lên chọc Kelvin.

- Em muốn thế à. Vậy thì để anh ngồi cầu nguyện cho em ngày nào cũng bị người khác đánh hỷ. Lúc đó ngày nào em cũng sẽ gọi anh tới để chăm sóc cho em nghe. Sau một tháng chắc anh cũng không nhận ra được em mất. Kelvin nói như mún chọc Minh Thư.

- Sao lại không nhận ra em. Cô hỏi lại.

- Thì ngày nào em cũng bị đánh. Sau một tháng thì chắc em sxe bầm dập. Lúc đó em sẽ không còn là Minh Thư xinh đẹp dễ thương như vậy nữa. vậy mà cũng không hiểu em chậm tyêu quá. Không biết sao chỉ số IQ của em thấp như vậy mà sao lại làm nhà thiết kế nhỉ. Chắc là có một sự nhầm lẫn nặng chi ở đây. Kelvin lại nói tiếp.

- Anh dám nói em như vậy à. Minh Thư quay qua nhìn Kelvin. Ánh mắt cô như đang có gì đó lôi kéo cô. Nó khiến cho cô cứ nhìn vào ánh mắt anh mãi không thôi. Anh cũng vậy cũng đang nhìn chăm chăm vào mắt cô. Hai người không biết có gì đó như lôi kéo họ hơn. Khoảng cách ngày một gần hơn. Cả hai lại cùng nhắm mắt như chờ đón một điều gì đó. Và cái gì đến cũng phải đến. Cái cảm giác ấy cũng đã tìm đến họ. Họ như cảm nhận được hơi ấm của nhau. Từng nhịp đập của con tim. Có lẽ là nó đang đập rất loạn xạ.

Một nụ hôn thật ngọt ngào ấm áp. Đây cũng là nụ hôn đầu của hai người dành cho nhau.

Nụ hôn đó mãi kéo dài cho đến khi...

T... i... n... t... i... n tiếng chuông điện thoại của Minh Thư vang lên.

Hai người nhanh chóng buông ra. Minh Thư vội lấy điện thoại ra. Là Nhã Kỳ gọi.

- Minh nghe đây. Minh Thư.
- Cậu không sao chứ. Nhã Kỳ.
- Ừ. Minh không sao đâu. Cậu đừng lo. Mà cậu sao rồi. Cô ta còn làm khó dễ gì cậu không. Minh Thư.
- Cô ta dám nữa không. Lúc này bị bẻ mặt rồi. Nhã Kỳ.
- Ừ. Minh Thư.
- Mà cậu đang ở đâu vậy. Nhã Kỳ.
- Minh ở trong trường. Minh Thư.
- Vậy thôi cậu về lun đi. Đừng vô lớp nữa. Trong lớp mình giờ đang bàn tán về chuyện của cậu và Kelvin không nên cậu đừng vô sxe tốt hơn đó. Nhã Kỳ.
- Ừ. Minh biết rồi. Vậy thôi nha. Bye Minh Thư.
- Nhã Kỳ gọi à. Kelvin hỏi khi thấy Minh Thư nghe điện thoại xong.
- Ừ....Kelvin hay là mình về lun đi. Minh Thư nói. Có lẽ cô cũng cảm thấy mệt.
- Hay là hôm nay chúng ta đi chơi lun đi. Kelvin như nảy ra ý kiến gì đó.
- Đi đâu. Cô hỏi lại anh.
- Cứ đi đi. Nhiều chỗ chơi lắm. Lo gì không có chỗ. Vội lại lâu rồi em cũng chưa đi chơi ở Việt Nam mà. Anh nói rồi nở nụ cười tươi.
- Vậy thì đi thôi. Minh Thư cười rồi đáp lại Kelvin. Vậy là hai người cùng nhau bước đi.

Tại phòng học của lớp 11A1

- Cái gì nữa đây. Nhã Kim bị một phen ngạc nhiên khi cô đọc được tin trên confession. Cô nhẹ nhàng lướt nhanh trên chiếc điện thoại cảm ứng của mình.

TIN MỚI NHẤT CỦA LỚP 10A1

Ngay sau khi Bảo Quyên tát Minh Thư một cái thì Nhã Kỳ đã tát lại Bảo Quyên một cái rõ đau. Đây là hình ảnh chụp lại cái tát đó.

Cả trường đang nghi ngờ về việc anh Kelvin và Minh Thư có phải là bồ của nhau hay không thì ngày hôm nay. Khi sự việc xảy ra thì Kelvin vừa xuất hiện và quan tâm chăm sóc cho cô. Anh còn dẫn Minh Thư đi. Điều này lại càng làm cho mọi người khẳng định rằng việc Kelvin và Minh Thư là hoàn toàn thật.

1.325 LIKE 241 BÌNH LUẬN khoảng 15 phút trước.

- Anh Kelvin cặp với con nhỏ đó thật à.

- Anh Kelvin sao anh lại nữ.
- Ngưỡng mộ hai bạn Minh Thư và Nhã Kỳ quá.
- Cầu chúc cho anh hạnh phúc anh nhé.
- Nhã Kỳ nhìn vậy mà cũng hung thật nhỉ.
- Ấn tượng với cái tát của Nhã Kỳ dành cho Bảo Quyên quá. Nhìn như vậy chắc là đau lắm.
- Chứ còn chi nữa. ai bảo con nhỏ đó dám tát Minh Thư.
- Chúc cho anh sẽ luôn được hạnh phúc.
- Mình cực kỳ kết bạn Nhã Kỳ. Mặc dù mình biết là Nhã Kỳ đang cặp với anh Thiên Bảo. Tiếc thật.
- Nghe nói Nhã Kỳ chỉ dựa vào anh Bảo nên mới lên mặt như thế. Theo thông tin thì mình nghe nói Nhã Kỳ là con mồ côi.
- Thật không vậy bạn. Nhưng mà cũng có sau đâu. Mình thấy Nhã kỳ và anh Thiên Bảo rất đẹp đôi mà.

Biết bao nhiêu là bình luận của học sinh. Dường như ở trong trường bây giờ rất nổi về chuyện Thiên Bảo- Nhã Kỳ. Minh Thư- Kelvin.

Nhã kim đọc tuwnngf lời bình luận và không quên xem hình. Cô như có vẻ như rất ngạc nhiên. Gia Huy thấy vậy liền lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy em.
- Anh lấy điện thoại lên confession của trường đi. Cô nói nhưng tay cô vẫn lướt nhanh trên nền cảm ứng của điện thoại.

Như nhớ ra được điều gì đó. Cô liền khẽ đập lên vai Thiên Bảo. Thiên Bảo vội tỉnh dậy.

- Có chuyện gì vậy.
- Cậu lên confession đi. Có tin của Nhã kỳ đó. Nghe Nhã Kim nhắc đến hai chữ Nhã kỳ Thiên Bảo như bừng tỉnh. Anh nhanh chóng lôi chiếc I- PHONE 5 của mình và nhanh chóng lên confession trường. Anh nhú mày rồi đọc những lời trên confession.

- Ba đứa nhỏ nứ lại gây ra chuyện gì nữa đây. Gia Huy vừa đọc vừa nói.
- Lúc sáng thì mày và Nhã Kỳ. Còn bây giờ là đến Kelvin và Minh Thư. Hai tụi mày thay nhau làm loạn trên confession à. Gia Huy nói với Thiên Bảo.

Nhưng đáp lại Gia Huy là sự im lặng của Thiên Bảo.

Chương 20

Bây giờ thì giương như những thông tin trên confession đều đã đến được tai của đám HỌC SINH trong trường. Ai cũng cầm một chiếc điện thoại và

nhANH chóng truy cập. Cũng nhờ vậy mà confession của trường QUÍ TỘC có lượng truy cập đáng nể. Sở dĩ được nhiều lượt truy cập như vậy là cũng nhờ vào sự có mặt của bộ ba hot boy. Và cặp đôi của Gia Huy và Nhã Kim trước đây còn trở thành nơi tâm điểm nhất của trường. Không chỉ có học sinh trong trường mà các học sinh trường khác cũng đều biết đến bộ ba hot boy quyền lực này.

- Bây giờ chúng ta đi đâu vậy. Minh Thư hỏi khi thấy Kelvin đang lấy xe.
- Đi rồi sẽ biết. Em cứ việc đi theo anh thôi. Nói rồi Kelvin nhìn cô cười.

Chiếc xe của anh cũng đã dừng lại trước một shop quần áo. Anh xuống xe chạy vội lại mở cửa cho cô nhưng giương như cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

- Sao lại đưa em vào đây. Cô ngỡ ngác hỏi anh.
- Thì em cứ xuống đi. Anh nói tiếp.

Nghe anh nói vậy cô cũng chỉ biết đi theo anh vào trong bởi cô có biết gì đâu.

Anh nhanh chóng cầm lấy tay cô dẫn cô bước vào trong. Hai người bước vào, trong nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người trong shop.

- Xin chào hai bạn cần mua gì à. Cô nhân viên bước ra hỏi.
- Quần áo thun ở đâu. Anh nói mà không để ý rằng từ nãy giờ có rất nhiều ánh mắt lун đỏi theo hai người. Họ quan tâm từng động tác cho đến những cử chỉ rất nhẹ nhàng trên mặt hai người.

- Hai bạn muốn mua áo đôi ạ. Cô nhân viên cứ nghĩ hai người là một cặp nên có ý định giới thiệu cho hai người những bộ áo đôi. Không chỉ có cô nhân viên nghĩ vậy mà bất cứ ai nhìn vào cũng nghĩ vậy bởi hai người quá đẹp đôi.

- Dạ... vâng. Anh mỉm cười nhìn cô nhân viên. Nụ cười của anh như làm cô nhân viên cảm thấy bị hấp hồn.

- Vậy hai bạn đi theo tôi. Nói rồi cô nhân viên đi trước và kế tiếp là anh và cô theo sau.

- Anh làm gì vậy. Cô giờ mới có dịp hỏi anh.
- Có làm gì đâu. Chỉ là đi mua đồ thôi mà. Anh nói rất thản nhiên.
- Sao còn mua đồ đôi nữa. Chúng ta có là gì của nhau đâu. Cô hỏi lại.
- Đây... em quên rồi à. Bây giờ trong mắt nhiều người anh và em là một cặp đó.

- Mà mua đồ làm gì vậy. Em có cần những đồ này đâu. Cô lại khó hiểu.

- Bộ em muốn chúng ta mặc đồng phục của trường như thế này đi chơi à. Anh nói rồi lấy tay chỉ vào bộ đồng phục của trường.

Nghe anh nói vậy cô chột mím cười. Cô không nghĩ đến bộ đồ của mình đang mặc.

- Đây là những mẫu áo cặp mới nhất đang được giới trẻ ưa thích nhất. Và đây cũng là bộ sưu tập đồ đôi của nhà thiết kế trẻ RUBY đây ạ. Hai bạn cứ chọn tự nhiên. Nói rồi cô nhân viên quay bước đi để lại một khoảng cho hai người.

- RUBY à... hình như mình có ấn tượng với cái tên này. Anh thăm nghĩ.

- RUBY... nói rồi anh chột khẽ mím cười.

Còn Minh Thu thì này giờ cô đang ngó nghiêng ngó dọc. Cũng đã lâu rồi cô không được đi mua sắm từ lúc trở về Việt Nam đến giờ. Nhưng khi nghe anh nhắc đến cái tên RUBY cô có hơi ngạc nhiên. Quay sang phía anh. Nơi mà anh đang lựa đồ.

Cô như choáng ngợp. Đây chẳng phải là bộ sưu tập của cô hay sao. Cô nhanh chóng bước lại ngắm nghĩ những chiếc áo thì quả nhiên không sai đây đều là những mẫu thiết kế của cô. Thấy cô có vẻ ngắm nhìn kỹ nên anh lên tiếng.

- Sao em nhìn kỹ quá vậy.

- Đây là thiết kế của em. Cô nói khiến anh hơi ngạc nhiên.

- Không lẽ... em là RUBY... đến bây giờ thì anh mới nhớ lại tên ở Mỹ của cô. Người ở Mỹ ví cô như viên đá RUBY. Bởi vì bộ sưu tập nào của cô cũng bị ấn tượng. Và nó giống như một viên đá RUBY luôn tỏa sáng không ngừng. Và ở đó đều mang những nét đẹp trong sáng tự nhiên.

- Bộ anh không biết em tên là RUBY à.

- Anh có biết nhưng lúc này anh quên mất. Chỉ có ấn tượng thôi. Anh gãi đầu ngượng.

- Thôi lựa đồ đi. Mặc đồ lưng ấy. Mặc đồ lưng cho nó dễ đi chơi. Mà này chúng ta mua lun bộ đồ cặp này đi. Anh nói với cô. Hy vọng cô sẽ đồng ý.

- Ừ... cũng được. Cô mím cười nhìn anh.

- Chị ơi lấy e bộ đó. Anh nhanh chóng quay qua nói với cô nhân viên.

Hai người nhanh chóng bước vào trong thử đồ. Và cả hai cùng bước ra trong bộ đồ đôi. Nhìn hai người lúc này thật đẹp. Cả hai có lẽ cũng hài lòng nó. Họ mím cười nhìn nhau.

Lúc này cả hai cùng nhau ra ngoài tính tiền. Rất nhanh chóng..hai người đã tính tiền xong nên cả hai cùng bước đi thì...

- Anh gì đó ơi... anh có thể dừng lại một chút không. Tiếng của một người đàn ông nhanh chóng gọi với theo Kelvin.

Theo quan tính nghe được tiếng gọi anh quay lại. Bước chân anh cũng dừng lại một chỗ. Không bước về trước nữa.

- Giám đốc chúng tôi muốn mời hai bạn làm người mẫu quảng cáo cho bộ trang phục mới nhất của shop, rất hy vọng sẽ nhận được sự hợp tác từ hai người. Tiếng của anh quản lý nói với anh.

Kelvin không trả lời anh quản lý mà ánh mắt anh quay qua hướng cô.

- Em có thích không. Anh hỏi.

- Tùy anh. Cô cũng trả lời lại đầy miễn cưỡng.

- Thôi được rồi. Anh nhìn anh quản lý nói. Câu nói đó làm cho anh quản lý vui mừng khôn xiết.

Hai người nhanh chóng đi vào bên trong studio.

- Hai bạn là người yêu của nhau nên cứ tạo dáng thật tự nhiên. Không có gì phải ngại cả. anh chụp hình nói với anh và cô.

Cả anh và cô đều im lặng và cười trừ cho câu nói đó. Họ cũng không thể biện minh hay làm được gì.

Nói rồi hai người cùng nhau tạo dáng chụp hình. Nhìn bề ngoài thì trong họ rất hạnh phúc và đẹp đôi. Nhưng ai biết rằng bên trong họ là những bí mật mà chỉ có hai người mới biết. Có lẽ ở ngoài ai cũng mong muốn có được hạnh phúc đó. Bởi cứ nhìn những cử chỉ hạnh phúc âu yếm đó thì ai mà không ghen tị cho được.

- Đây là tấm hình cuối cùng nên hai bạn có thể kiss nhau không. Không cần phải ngại đâu. Hai người cứ nghĩ là nơi đây chỉ có hai người thôi. Rất mong sự giúp đỡ của hai người. Anh chụp hình nói như năn nỉ anh và cô.

Sau khi nghe anh chụp hình nói vậy cả hai không biết làm gì hơn ngoài việc là phải làm chuyện đó. Biết sao bây giờ. Cũng không thể từ chối được. Đã lỡ nhận lời giúp rồi thì cũng phải làm tới nơi thôi.

Cả hai chưa kịp suy nghĩ được gì thì anh đã nhanh chóng khóa lại những dòng suy nghĩ trong cô. Anh nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của cô và từ từ đưa bờ môi của anh đặt nhẹ lên môi cô. Từng cử chỉ rất nhẹ nhàng như một cơn gió. Nhưng nó cũng đủ khiến cho cô không kịp suy nghĩ và hòa cùng nụ hôn của anh. Có lẽ nụ hôn này đều xuất phát từ chính hai người. Nụ hôn đó đẹp khiến ai cũng nhìn vào và có lẽ như bị cuốn vào nó. Còn anh chụp hình thì rất nhanh chóng anh bấm máy lia lịa. Vì đâu phải lúc nào cũng có những kỷ niệm như vậy để mà chụp. Vậy nên nụ hôn của hai người đều đã được ghi lại qua những tấm hình.

Nụ hôn kéo dài khoảng 10 phút cho đến khi anh chụp nhìn ra dấu hiệu cho hai người. Thật sự mà nói thì ai cũng có những quyến luyến khi kết thúc nụ hôn đó. Và có lẽ cả anh và cô cũng như vậy. Không khỏi sự luyến luyến.

Hai người cũng vô buông nhau ra. cả hai có lẽ là ngỡ ngàng. Nhưng họ cũng nhanh chóng cất cái sự ngỡ ngàng ngừng của mình vào trong.

- Thật sự cảm ơn hai bạn. Giám đốc của shop bắt tay Kelvin.

- Không có gì. Vậy thôi tôi đi. Anh mỉm cười nhìn ông.

- Thật sự rất cảm ơn hai bạn. Chúc hai bạn mãi hạnh phúc như thế này. Và hãy biết quý trọng những gì đang có nhé. Đừng để mọi thứ xa khỏi tầm tay rồi mới chột nhận ra được điều đó. Ông mỉm cười nhìn hai người.

- Cảm ơn lời chúc của ông. Vậy thôi tôi đi. Nói rồi anh quay sang nắm lấy tay của cô và hai người cùng nhau ra ngoài.

Cả hai như nhớ lại những lời nói lúc nãy của ông giám đốc. Họ chột mỉm cười. Trong lòng đầy bồi hồi.

Giờ ra chơi...

- Ra sân sau nói chuyện đi. Tiếng của Bảo Quyên nhanh chóng lướt qua cô.

Nhã Kỳ không chần chừ mà nhanh chóng đi theo bóng dáng của Bảo Quyên.

Một khoảng sân sau trường QUÍ TỘC cũng đã hiện ra trước mặt hai người.

- Tôi nghĩ cô sẽ không ra. Bảo Quyên nói mĩa mai.

- Không có lý do gì khiến tôi không ra cả. Nhã Kỳ thản nhiên nói.

- Rất có dũng khí. Không hổ danh là bạn gái của anh Bảo nhỉ. Lời nói của Bảo Quyên lại vang lên.

- Cô quá khen. Nhã Kỳ vẫn rất bình tĩnh.

Lần này Bảo Quyên không đáp lại Nhã Kỳ nữa. cô quay mặt lại nháy mắt như ra hịu. Cô vừa ra hịu thì có một đứa con gái đã dùng cây đánh vào vai Nhã Kỳ. Một cái đánh không nhẹ nhưng cũng không phải là quá đau. Nó khiến Nhã Kỳ bất tỉnh nhân sự. Đầu cô chuyển từ choáng voáng sang bất tỉnh. Cô đã ngã khụy xuống đất. Màn đêm bắt đầu buông xuống. Ánh mắt cô như nặng trĩu.

- Khá lắm. Bảo Quyên nói với con thuộc hạ của mình.

- Em cũng chỉ học tập từ chị thôi. Mà giờ chúng ta làm gì với con nhỏ này đây. Tiếng của nhỏ vang lên.

- Khiêng nó vào nhà kho trường đi. Chị đã chuẩn bị một kế hoạch chu đáo để đái nó rồi. Bảo Quyên cười nửa miệng.

Tiếng ra lệnh của Bảo Quyên vừa dứt thì nhỏ đó đã làm theo lệnh. Ngay lập tức Nhã Kỳ đã đưa vào trong nhà kho.

- Em cho con nhỏ đó uống ly nước này đi. Vừa nói Bảo Quyên vừa đưa cho con nhỏ thuộc hạ một ky nước.

Theo lệnh Nhã Kỳ đã được cho uống một ly nước có tẩm thuốc ngủ. Thời gian ngủ của thuốc là 12 tiếng.

- Làm sao nữa chị. Nhỏ đó lại hỏi Bảo Quyên.

- Cứ bỏ nó ở trong này cho nó tự chết. Đừng làm lớn chuyện lên mất công anh T. Bảo biết được thì chúng ta coi như xong đời. Lần trước là đủ rồi. Lần này phải cho nó biết nếu đụng tới anh T. bảo thì phải chịu hậu quả ntn. Nói rồi Bảo Quyên vội bước ra ngoài rồi nhỏ đó khóa cửa phòng kho lại. Cả hai ung dung bước vào trường như chưa hề có chuyện gì.

- Để tao xem lần này có ai đến cứu mày không. Bảo Quyên mím môi cười. Một nụ cười đầy ẩn ý.

Kelvin lái xe một hồi lâu thì nó cũng dừng chân lại. Nơi chiếc xe dừng lại là một cánh đồng. Kelvin cùng Minh Thư bước xuống xe.

- Đây là đâu vậy. Cô hỏi anh.

- Đây là quê nội của anh. Anh nói rồi nhìn cô mỉm cười.

- Quê nội anh á. Cô hỏi lại.

- Ừ. Sao e ngạc nhiên quá vậy. Bộ e chưa bao giờ đến những nơi ntn sao. A lại nhìn cô khó hiểu.

- Không có gì. Mà đây là lần đầu tiên e đến những nơi như thế này. Nói rồi cô dang tay đón nhận sự thoải mái ở đây. Không khí thật dễ chịu vô cùng. Nó làm cô như xua tan được bao nhiêu mệt mỏi.

- Thích thật. Cô khẽ mỉm cười nói.

- Em đứng đây. Anh đi gửi xe rồi chúng ta vào bên trong chơi. Anh nói tiếp rồi đi gửi xe.

Cô như cảm thấy thích thú vô cùng với nơi này. Môi cô không ngớt những nụ cười.

- Thích đến thế à. A vừa nói vừa bước đến khi thấy cô như mê mẩn với nơi này.

- Nghe được tiếng nói của anh. Cô quay lại nhìn anh rồi mỉm cười.

Bây giờ nhìn hai người thật sự rất đẹp đôi. Kelvin và Minh Thư mặc đồ khá giống nhau. Cả hai cùng diện quần lửng nhìn cực kute. Chỉ khác nhau ở chỗ chiếc mũ. Minh Thư thì đội chiếc mũ vành. Còn Kelvin thì đội chiếc mũ lưỡi trai trông thật đẹp.

Do con đường vào trong làng nhỏ nên xe không thể vô lọt. Vì vậy mà hai người phải đi bộ vào bên trong. Đoạn đường đó khoảng 2km.

Hai người cùng đùa nghịch trên con đường vào làng. Họ không ngớt mỉm cười. Hết nói chuyện trêu chọc nhau rồi dí nhau chạy. Người ngoài nhìn vào có ai không nghĩ họ là một đôi.

- Mỏi chân chưa. Anh quay qua hỏi cô khi thấy cô có vẻ hơi mệt.

- Cũng hơi mỏi. Cô e dè nhìn a nói. Nói thật là 2km với cô cũng là một quãng đường dài. Bởi vì cô có khi nào đi bộ dài như thế đâu.

- Vậ lên lưng anh cõng. Anh nói nhanh.

- Nhưng mà như vậy thì... cô có hơi ngại.

- Có gì đâu. Em không lên anh đôi ý đó đến lúc đó dù cho hai chân em có rơi ra ngoài a cũng không thương tiếc đâu. A nói như để hăm dọa cô.

Nghe anh nói vậy cô cũng không suy nghĩ nữa. cô nhanh chóng đi lại và cúi người xún lưng a. Anh bắt đầu cõng cô trên đôi lưng của mình.

- Này em không được thấy lưng anh êm rồi ngủ đâu đó. Anh chọc cô.

- Ặc. Lưng anh xương không ai thềm chứ. Cô cũng cười rồi chọc lại a.

- Biết đâu được. Mà nếu như có ngủ thì em cũng đừng có mà chày dãi lên trên lưng của anh đó. Kelvin

- Anh nói ai vậy hả. Em mà như vậy à. Anh có tin em làm anh bán sống bán chết không. Minh Thu

- Em dám. Kelvin

Tiếng Kelvin vừa dứt thì Minh Thu đã thọc lét anh. Tay cô mới chỉ chạm nhẹ vào eo của a thì a đã nhột không chịu được.

- Ai cho em làm như vậy hả. Coi chừng anh giục em xuống ruộng giờ. Kelvin vừa cười vừa nói.

- Anh dám không. Vừa nói cô vừa lấy tay của mình đặt vào eo của anh. Cô như đang uy hiếp anh.

- Thôi cho anh xin. Anh nào dám động vào em. Lần này thì anh ngoan ngoãn.

- Tạm tha cho anh. Cô nở một nụ cười tạm hài lòng. Rồi cô ngồi nằm im trên lưng anh. Không còn nghịch như lúc nãy nữa.

- Anh Hoàng Nam về kia. Một cậu nhóc vang lên khi thấy Kelvin.

Sở dĩ mọi người gọi kelvin là Hoàng Nam vì ở đây ai cũng quen miệng gọi là Hoàng Nam(tên thật của kelvin) chứ không ai biết Hoàng Nam là Kelvin cả. Vì tên Kelvin chỉ là một nghệ danh khi anh sang Mỹ sống thôi.

- Ủa anh tên Hoàng Nam à. Cô thắc mắc hỏi anh.

- Ủ anh tên thật là Vương Hoàng Nam. Anh tưởng em biết rồi chứ. Anh hỏi ngược lại cô.

- Thôi anh để em xuống đi. Cô vừa nói xong anh đã nhanh chóng hạ cô xuống.

Cậu nhóc lúc nãy nhanh chóng chạy đến bên Kelvin.

- Đúng là anh Nam rồi. Cậu nhóc đó nói không khỏi vui mừng.
  - Ủ anh Nam đây. Kelvin xoa đầu cậu nhóc.
  - Mà chị dễ thương này là ai vậy anh. Đến lúc này cậu bé mới nhận ra sự hiện diện của Minh Thư. Cậu nhanh chóng quay sang hỏi Kelvin.
  - Ủ chị ấy tên là Minh Thư. Chị ấy là... Kelvin định nói tiếp đây là bạn của anh. Nhưng cậu nhóc đã chặn miệng anh lại.
  - Anh... em biết chị ấy là ai rồi. Cậu bé nhanh nhẩu nói.
  - Ai vậy.nói cho anh biết chị ấy là ai. Kelvin tò mò hỏi lại.
  - Chị ấy là bạn gái của anh. Mà không. Phải gọi là gấu của anh mới đúng. Cậu bé hồn nhiên nói khiến cho Minh Thư và Kelvin nhìn nhau rồi lại cười.
  - Sao em lại nói anh chị là gấu. Lúc này Minh Thư mới lên tiếng.
  - Em nghe mấy anh chị trong làng nói là những người trên thành phố gọi những ai yêu nhau là gấu. Cậu bé ngây thơ trả lời lại câu hỏi của Minh Thư.
- Không ai bảo ai hai người cùng nhìn nhau rồi mỉm cười cho câu trả lời hết sức dễ thương của cậu bé.
- Thôi em vào nhà đi. Lát anh qua chơi. Kelvin xoa đầu cậu bé.
  - Vậy thôi em về nhà lát anh với chị qua nhà em ăn trưa nhé. Bây giờ e sẽ về nói cho mẹ biết. Cậu bé mỉm cười thích thú nói lại.
  - Ủ. Anh biết rồi.
  - À.. mà anh nhớ dẫn luôn cái chị dễ thương này nữa nhé. Cậu bé lại nói với một thái độ cực kỳ dễ thương.
  - Ủ... nhất định là vậy rồi. Anh sẽ dẫn gấu của anh sang nhà em ăn cơm, được chưa.

Kelvin vừa nói xong thì cậu bé nhanh chóng chạy đi.

- Có người khen em dễ thương luôn. Anh quay sang nói với cô.
- Dĩ nhiên rồi. Em lúc nào mà không dễ thương. Cô rất tự tin.
- Nhìn chúng ta như thế này hình như ai cũng nghĩ chúng ta là gấu nhỉ. Anh nói rồi tỏ vẻ thích thú nhìn cô.
- Chắc là vậy. Cô cười.
- Mà giờ chúng ta đi đâu. Cô hỏi tiếp.
- Đi vô nhà nội anh. Vừa nói anh vừa quay mặt bước đi. Cô cũng lẻo đẻo theo sau.
- Này chờ em với. Cô gọi với theo khi thấy anh đi nhanh.
- Nhanh lên. Sao em chậm như rùa thế. Em mà không đi nhanh thì bị lạc đó. Lúc đó đừng có khóc huhu nghe. Anh gọi với theo cô rồi cố ý đi thật nhanh.

- Anh dám. Nghe anh nói vậy cô nhanh chóng bước thật nhanh. Nói đúng hơn là cô cũng có hơi lo lắng khi anh nói vậy. Vì cô có thuộc đường ở những nơi miền quê như thế này đâu.

- Minh Thư là đồ rùa bò. Đồ rùa bò. Anh gọi thật to lên.

- Anh chết với em. Vừa nói cô vừa nhanh chóng chạy lại chỗ anh. Hai người cùng dí nhau chạy. Nhìn họ thật hạnh phúc biết bao.

- P... h.. ù... p... h... ù... mệt chết đi được. Anh làm gì mà chạy như trâu thế. Cô kêu than lên vì mệt sau một khoảng thời gian anh và cô cùng dí chạy nhau.

- Tại em rùa quá thôi. Chứ anh chạy cũng thường thôi, anh cũng mệt như người.

- Thôi vào trong đi rồi anh lấy nước cho em uống. Nói rồi anh bước vào trước.

- Đây là đâu vậy. Bây giờ cô mới quan sát kỹ.

- Đây là nhà nội anh. Nhưng nội anh đã sang Mỹ định cư nên ngôi nhà không có ai quản lý. Vậy nên nội anh thuê người coi giữ và thường xuyên quét dọn nơi đây. Anh kể lại cho cô nghe.

- Chào cậu chủ ạ. Tiếng của một người phụ nữ vang lên khi thấy anh bước vào trong.

- Lâu ngày không gặp. Anh cúi chào nhìn người phụ nữ.

- Vậy thôi tôi về. Mai lại đến. Người phụ nữ đó lễ phép nói với anh.

- Vâng. Cảm ơn chị.

- Minh Thư em vào đi. Sao còn đứng đó nữa. anh nhìn cô đang đứng trầm ngâm ngoài đó.

- Em vào đây. Nói rồi cô nhanh chóng bước vào trong. Khung cảnh bên trong như làm cô choáng ngợp hơn. Mọi thứ ở bên trong so với bên ngoài thì khác một trời một vực. Tất cả mọi thứ đều được trang bị một cách rất tinh tế. Giường như ngôi nhà được thiết kế và trang trí bằng gỗ. Nhìn ở ngoài thì ngôi nhà không có gì là nổi bật. Thậm chí nhìn còn giống như một căn nhà hoang. Nhưng bên trong thì nó rất giàu. Cô quan sát chúng một cách tinh tế.

- Em làm gì mà ngạc nhiên vậy. Anh hỏi khi thấy cô có vẻ mân mê với khung cảnh đó.

- Nơi đây không có ai ở sao lại trang trí nó như thế này. Cô thắc mắc hỏi anh.

- Tuy nơi đây không có ai ở nhưng với nội anh thì đây là nơi bắt nguồn từ mọi thứ nên nó được chăm chút rất cẩn thận. Anh từ từ giải thích cho cô nghe.

Cô nói rồi ngồi xuống xích liền hai ly nước.

- Nơi đây không khác gì ở thành phố nhỉ. Mọi thứ đều có. Cô như cảm thấy thích thú hơn với nơi này.

- Em thích không. Anh hỏi cô.
- Hơn cả thích. Cô mỉm cười nói.
- Vậy lát nữa chúng ta ra suối câu cá nhé.
- Thôi đi luôn bây giờ đi. Nghe anh nói vậy cô cũng rất tò mò muốn đi. Không chân chừ hơn.
- Vậy thì đi. Nói rồi anh ra sau lấy hai cái cần câu. Sở dĩ có cần câu sẵn trong nhà là vì đây là trò anh cảm thấy thích thú nhất khi về đây. Nên cần câu là thứ không thể thiếu.

Hai người cùng dắt cần câu ra ngoài suối. Nhìn vào ai lại nghĩ họ đều là thiếu gia, tiểu thư của những tập đoàn, mang vận mệnh của gia đình mình. Ai cũng nghĩ họ giống như những đứa trẻ ở đây. Chỉ có điều là ở họ có vẻ gì đó gọi là thích thú hơn những đứa trẻ ở đây. Bởi lần đầu tiên họ biết đến miền quê là như thế nào thì không thích thú sao được. Nhất là Minh Thư.

Tiếng suối cũng đã ù đến tai họ ngày một gần hơn.

Tiếng suối rí rắc cộng với những âm thanh của gió, của những sinh vật tự nhiên cùng hòa vào nơi đây nghe thật vui tai.

- Đến nơi rồi. Anh nói với cô.
- Đây là suối à. Thích thật đấy. Cô nói với thái độ không giấu nổi vẻ ngây thơ. Bởi lần đầu tiên cô được trông thấy suối.
- Ừ... là suối đó.
- Sao lâu có cá vậy. Cô quay sang hỏi anh khi từ nãy giờ ngồi cả bụi mà không thấy một con cá nào.
- Tại hôm nay có con gái đến đây nên cá nó sợ bỏ đi hết rồi. Anh nói để chọc lại cô.
- Không biết là do ai đó. Tại anh câu dở đồ thừa cho em thì có. Vậy mà cũng bày đặt. Cô cũng không thua nói lại anh.

Nghe cô nói vậy anh chỉ mỉm cười. Không nói lại cô nữa. vì anh biết nếu như anh cãi lại cô thì cô cũng không vừa mà nói lại. Vậy nên anh đành nhin. Một sự nhin chín sự lạnh. Anh nghĩ vậy nên chỉ mỉm cười.

Nhưng cô vẫn chưa thôi. cô lấy tay hắt những giọt nước vào mặt anh.

Đến nước này thì anh cũng không vừa gì. Anh quay sang hắt nước lại cô. Hai người cứ thế cứ hắt qua hắt lại nhìn giống như hai đứa khùng. Trên môi họ không ngớt những nụ cười. Những nụ cười mà ai bắt gặp cũng phải ghen tị.

- Á... con gì... cô vội kêu lên khi cảm nhận được có gì đó như đang đụng vào đôi chân mình. Cô như hoảng lên, trong đầu cô như đang hình dung về một thứ đáng sợ như rắn, đĩa... cô hoảng hốt kêu lên. Cô lo sợ vì sợ những cái mà mình đang hình dung là thật. Vì hoảng quá nên cô đã mất thăng bằng. Cô dần ngã xuống dưới. Cảm giác bắt đầu lo sợ trong cô.

Thấy cô sắp chạm xuống mặt nước. Anh nhanh chóng như tên bắn lao đến đỡ cô nhưng anh cũng không phải là siêu nhân nên không thể ôm cô một cách trọn vẹn mà không bị gì. Hai người cùng nhau tiếp đất an toàn trên mặt nước. Cũng may đây là nước nên hai người cũng không sao. Chỉ là nhồi xuống rồi lại bị đẩy lên. Cả hai như hoảng hốt. Anh ôm cô rất chặt như sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại thăng bằng rồi đỡ cô dậy. Một phần vì mực nước ở đây cũng không cao nên hai người không bị sao ngoài việc là hiện giờ hai người giống như hai con chuột lột. Toàn bộ quần áo đã bị ướt hết,

Lên bờ hai người cùng nằm trên tảng đá. Thở hổn hển vì họ đã quá sức. Giống như họ mới từ cõi chết trở về.

- Em không sao chứ...

- A không sao chứ...

Hai người cùng đồng thanh nói. Họ chợt nhận ra điều đó thì lại cảm thấy một cảm giác gì đó gọi là ngượng. cả hai nhanh chóng nhìn ra hướng khác để che giấu cái vẻ ngượng ngùng đó.

Tại trường QUÍ TỘC .

Giờ ra về

- Thiên Bảo đang đứng trước cổng trường. Hai tay xỏ túi quần. Anh đi qua rồi đi lại. Cứ như đang ngóng chờ ai.

- Về thôi. Tiếng của Gia Huy từ đằng sau vang lên.

- Mà về trước đi. Anh đáp lại Gia Huy.

- Mà chờ Nhã Kỳ à. Có lẽ Gia Huy đã biết lý do Thiên Bảo còn đứng ở đây là gì.

- Đâu..đâu có đâu. Anh nhanh chóng biện minh.

- Không có thì thôi. làm gì phản ứng mạnh như vậy. Nói rồi Gia Huy bỏ đi. Anh mỉm cười với thái độ lúc này của Thiên Bảo.

“Tao chơi với mày năm năm rồi mà còn không hiểu mày à” Gia Huy nghĩ thầm.

Thiên Bảo một mình đứng trước cổng trường ngóng qua ngóng lại. Giường như anh đang tìm một hình bóng rất đỗi quen thuộc. Nhưng này giờ cái bóng đáng đó vẫn chưa xuất hiện. Mà chỉ toàn những đứa con gái cứ tụ tập lại bu vây chỗ anh đứng. Điều đó càng làm anh tỏ ra khó chịu.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho cô. Nhưng bài nhạc chờ của cô cứ thế vang lên rồi dừng lại bằng những tiếng tí tí. Không một dấu hiệu nào cả. Điều đó làm anh bắt đầu lo lắng.

“Không lẽ cô ấy bỏ tiết về nhà rồi” nghĩ vậy nên anh nhanh chóng bắt xe và đi về trong nhùi con mắt tiếc nuối của đám nữ sinh vì không thể ngắm được khuôn mặt anh nữa.

Chiếc taxi dừng lại thì anh nhanh chóng chạy ra xe và nhanh chóng lao vào trong. Anh chạy như điên. Không dừng lại mà cứ chạy lên phòng. Anh như sợ điều gì đó. Cảm giác rằng nếu như ngày nào anh không gặp mặt được cô thì anh rất lo sợ. Sợ cô sẽ biến mất mãi mãi. Và sợ cô sẽ trốn ở một nơi nào đó mà vĩnh viễn anh không thể tìm được cô.

- Nhã Kỳ. Mở cửa cho anh. Anh liền lên tiếng gọi cô khi anh đang đứng trước cửa phòng cô.

Nhưng đáp lại sự lo lắng của anh vẫn là sự im lặng ở bên trong cánh cửa. Vẫn không có giọng nói nào lên tiếng như đúng điều anh mong chờ vào lúc này. Chỉ là sự im lặng bao trùm lên tất cả. Nó khiến anh có một sự thất vọng nặng nề.

Anh lên tiếng lại lần nữa rồi lại lần khác nhưng đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng.

Anh vội lấy điện thoại nhanh chóng lướt đến tên của Nhã Kim rồi bắt đầu cuộc gọi. Lần này thì anh đặt hết niềm tin vào cuộc điện thoại này.

- Minh nghe đây. Nhã Kim nhẹ nhàng nói.

- Nhã Kỳ có đi cùng cậu không. Anh nhanh chóng hỏi cô.

- Không. Minh còn không gặp nó mà. Mà Nhã Kỳ đi đâu à. Cô bắt đầu lo lắng.

- Ừ. Nhã Kỳ không biết đi đâu mà trên trường cũng không có. Về nhà cũng không thấy.

- Chắc là nó đi dạo ở đâu đó. Không có gì đâu. Nếu tới mà nó chưa về thì mình sẽ cho người tìm nó. Cậu yên tâm đi. Nhã Kim nói như để an ủi một phần nỗi lo lắng trong anh.

- Ừ. Minh biết rồi. Nói rồi hai người cùng cúp máy.

Có lẽ anh đang lo lắng cho cô rất nhiều. Ngày nào anh cũng thấy cái bóng dáng của cô nhưng giờ thì cái bóng ấy đã biến mất. Nó khiến anh như cảm thấy sợ, sợ cô sẽ biến mất, sợ cô sẽ rời xa anh...

Tiếng chuông điện thoại của anh vang lên. Anh nhanh chóng lấy điện thoại hy vọng người đó sẽ gọi lại cho mình. Nhưng đó cũng chỉ là hy vọng trong anh mà thôi. là Gia Huy gọi. Anh thấy thất vọng vô cùng khi cầm chiếc điện thoại mà tên người gọi là Gia Huy.

- Tao nghe đây.

- Sao mày còn chưa lên công ty đi. Gia Huy từ đầu dây bên kia nói to lên như đang quát.

- Làm gì vậy. Anh hỏi lại.

- Hôm nay tao với mày có một hợp đồng rất quan trọng cần phải ký đó. Bộ mày mún phá hủy cái hợp đồng này hay sao giờ còn ở nhà.

- Hợp đồng à. Nói rồi Thiên Bảo vội nhớ về cái hợp đồng của công ty.
  - Ừ tao biết rồi. Tao đến ngay đây. Nói rồi Thiên Bảo chạy đi lấy xe rồi lao đến công ty. Anh cũng thừa biết rằng nếu như anh muốn ở lại đây thì anh phải hoàn thành cái hợp đồng đó. Đây cũng là lời giao kèo của anh và ba mình.
  - Đồ ướn như thế này mà sao về được. Minh Thư nói khi thấy người mình ướn sững. Từ tóc tai đến quần áo.
  - Chứ em định ở luôn ngoài suối à. Mà anh cũng ướn vậy. Có khác gì em đâu. Kelvin nói lại.
  - Mà do em không. Có cái lá nó mắc vào chân mà cứ tưởng đâu là đĩa. Làm anh phải ra nông nổi như thế này.
  - Chứ em có biểu anh phải nhảy xuống đỡ em đâu. Tự anh làm mà sao giờ còn đổ thừa sang cho em. Cô trớ trêu nói lại anh.
  - Nếu như anh không yêu em thì anh đã không... anh nói tới đó xong lại dừng lại không nói nữa... anh như cảm thấy ngượng vì câu nói lúc nãy. Sao anh lại phần khích quá nên tuôn một tràng dài. Giờ thì cảm giác ngượng ngừng lại đang dâng trào trong anh. Nhưng cái chữ quan trọng nhất anh đã lỡ nói rồi...
  - Anh nói anh yêu em à....anh đang cảm thấy ngượng ngừng thì cô lại khơi lại cái câu nói lúc nãy.
  - Thôi chúng ta về ăn cơm đi. Anh đói rồi. Anh cố lảng sang chuyện khác để không phải trả lời câu hỏi đó.
  - Anh có phải là con trai không vậy. Là con trai mà không dám nói dứt khoát là yêu hay không yêu. Sao anh hèn quá vậy. Cô nói thật to với anh.
- Mặc dù anh đang quay lưng lại cô nhưng khi nghe cô nói vậy. Có một thứ gì đó như dâng trào trong anh.
- Ừ... đúng là anh yêu em. Yêu rất nhiều. Anh yêu em từ cái lần đầu tiên chúng ta tình cờ gặp nhau rồi sau đó anh biết được em là người mà mẹ anh giới thiệu. Lúc đó anh cảm thấy rất vui. Và thời gian cứ thế trôi qua anh như cảm nhận rằng với em. Anh luôn có một cảm giác gì đó thật khó tả khi ở cạnh em. Nhưng anh không nghĩ đó là tình yêu. Và anh càng cảm nhận rõ hơn về cái cảm giác đó khi anh hôn em. Lúc đó anh đã nhận ra rằng mình đã yêu em rồi.